

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/44/2019
Identifikačné číslo spisu: 6113218122
Dátum vydania rozhodnutia: 25.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Anna Marková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:6113218122.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Restart drink s. r. o., so sídlom Ul. 29. augusta 36/A, Bratislava, IČO: 45 582 696, právne zastúpeného HKP Legal, s. r. o., so sídlom Križkova 9, Bratislava, proti žalovanému: Ing. F. B., nar. X. novembra XXXX, bytom V., X., právne zastúpenému JUDr. Blankou Nagyovou, advokátkou so sídlom Štúrova 44, Košice, o zdržanie sa nekalosúťažného konania, odstránenie závadného stavu, uloženie previesť práva zo zmlúv a o užívaní menného priestoru v internetových doménach, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 10CbPv/8/2013, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. decembra 2017 č. k. 41CoPv/8/2016-290 v spojení s opravným uznesením zo 16. mája 2019 č. k. 41Copv/8/2016-342 , takt

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. decembra 2017, č. k. 41CoPv/8/2016-290 v spojení s opravným uznesením zo 16. mája 2019 č. k. 41CoPv/8/2016-342 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej tiež „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 21. októbra 2014 č. k. 10CbPv/8/2013-124 uložil žalovanému (predtým Ing. Milan Beňo - Ben Tech, so sídlom Belanská 574/6, Liptovský Mikuláš, IČO: 43 098 878 (pozn. dovolacieho súdu) zdržať sa užívania menného priestoru v internetovej doméne SK s menným reťazcom restartdrink.sk, v internetovej doméne CZ s menným reťazcom restartdrink.cz a v internetovej doméne EU s menným reťazcom restartdrink.eu. a vo zvyšku žalobu zamietol (I. a II. výrok) O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu (III. výrok).

2. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca (po čiastočnom späťvzatí žaloby) v žalobe žiadal uložiť žalovanému povinnosť zdržať sa užívania menného priestoru v internetovej doméne SK s menným reťazcom restartdrink.sk, v internetovej doméne CZ s menným reťazcom restartdrink.cz, a v internetovej doméne EU s menným reťazcom restartdrink.eu a bezodplatne previesť práva zo zmlúv o užívaní menného priestoru v internetových doménach SK, CZ a EU. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca ako majiteľ CTM Restart mal v predmete podnikania podobný rozsah činnosti ako žalovaný, ktorý držal menný priestor v internetovej doméne SK, CZ a EU s

reťazcom restartdrink.sk, restartdrink.cz a restartdrink.eu a obaja sa stretávali ako súťažitelia, na relevantnom trhu nielen na území Slovenskej republiky, ale aj v ďalších štátoch Európskej únie. Žalovaný po ukončení spolupráce so žalobcom nedisponoval so súhlasom žalobcu na užívanie práv spojených s ochrannou známkou žalobcu, preto žalovaný držal priestor (s reťazcom restartdrink) v internetovej doméne SK, CZ a EU protiprávne. Konaním žalovaného dochádzalo k hrozbe zámene žalobcu a žalovaného v očiach zákazníkov, čo poškodzovalo dobrú povesť žalobcu a spôsobovalo mu aj škodu. Konanie žalovaného posúdil súd prvej inštancie ako konanie v rozpore s dobrými mravmi, lebo doménové meno „restart“ je úplne identické CTM žalobcu „Restart“. Úplne zhodné slovné označenie v internetových doménach registrovaných pre žalovaného môže užívateľov internetu zmiast' a sťažiť im prístup k informáciám o službách žalobcu. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný ako držiteľ internetových domén zasahuje do práv žalobcu a návrhu žalobcu v znení prvej výrokovej vety petitu vyhovel.

3. Vo vzťahu k návrhu žalobcu uložiť žalovanému povinnosť bezodplatne previesť práva zo zmlúv o užívaní menného priestoru v uvedených internetových doménach, súd prvej inštancie dospel k záveru, že prevod doménového mena na žalobcu prekračuje rámec práva na odstránenie protiprávneho vzťahu a nie je relevantným prostriedkom, lebo doménové meno sa v rámci ochrany pred nekalou súťažou a práv k ochranným známkam považuje za nehmotný statok, ku ktorému sa viažu absolútne práva. Zdôraznil, že nárok na odstránenie závažného stavu má smerovať predovšetkým k obnoveniu pôvodného stavu, čo by malo byť dosiahnuté uložením povinnosti odhlásiť u registrátora zaregistrovanú doménu. Podľa súdu prvej inštancie by vyhovenie návrhu v tejto časti prekračovalo limit daný uplatneným odstraňovacím nárokom a preto žalobu v tejto časti zamietol.

4. Na odvolanie žalobcu (proti II. výroku rozsudku, ktorým žalobu vo zvyšku súd zamietol) Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 25. júna 2015 č. k. 43Cob/572/2014-155 rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica z 21. októbra 2014 č. k. 10CbPv/8/2013-124 v napadnutej časti zmenil tak, že uložil žalovanému bezodplatne previesť práva zo zmluvy o užívaní menného priestoru v internetovej doméne SK s menným reťazcom restartdrink.sk a internetovej doméne EU s menným reťazcom restartdrink.eu na žalobcu. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania zmenil tak, že zaviazal žalovaného nahradiť žalobcovi trovy prvoinstančného konania vo výške 1 648,50 eur a trovy odvolacieho konania vo výške 401,40 eur. Zároveň uložil žalovanému povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania žalobcovi v sume 69,91 eur.

5. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie v tom, že žalobcom navrhovaný prevod doménového mena na žalobcu prekračuje rámec práva na odstránenie protiprávneho stavu a ani s tým, že obnovenie pôvodného stavu by malo byť dosiahnuté uložením povinnosti odhlásiť u registrátora zaregistrovanú doménu a nie je nad rámec odstraňovacieho nároku uložiť povinnosť previesť doménu na žalobcu, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa § 220 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) zmenil a o nároku žalobcu bezplatne previesť na neho práva zo zmluvy o užívaní menného priestoru v internetovej doméne SK s menným reťazcom restartdrink.sk a internetovej doméne EU s menným reťazcom restartdrnk.eu rozhodol opačne ako súd prvej inštancie a to tak, že žalobe aj v tejto časti vyhovel.

6. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný dňa 9. septembra 2015 dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil tým, že sa mu postupom odvolacieho súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ OSP) a tiež tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ OSP) a konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Prípustnosť dovolania odôvodnil aj z ust. § 238 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolačný súd“) o dovolaní žalovaného rozhodol uznesením z 27. októbra 2016 č. k. 5Obdo/39/2016-220, ktorým zrušil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. júna 2015 č. k. 43Cob/572/2014-155 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Rozhodol tak s odôvodnením, že pokiaľ odvolací súd dospel k názoru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie

vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní nebolo použité (Nariadenie komisie ES č. 874/2004 z 28. apríla 2004) a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, mal odvolací súd v zmysle § 213 ods. 2 OSP vyzvať účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili, pokiaľ tak neurobil, odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom. Ďalšieho pochybenia sa odvolací súd podľa dovolacieho súdu dopustil tým, že nevykonal žiadne dokazovanie o otázke platnosti, resp. existencie zmluvy v čase rozhodovania, a ktorú zmluvu odvolací súd vo výroku rozhodnutia nijako neidentifikoval, neoboznámil sa ani s jej obsahom, keďže do spisu nebola doložená. Konštatoval, že ak sa odvolací súd chcel odchyliť od skutkových zistení a právnych záverov súdu prvej inštancie mal dokazovanie sám v potrebnom rozsahu zopakovať, resp. doplniť. Základným nedostatkom napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu podľa názoru dovolacieho súdu bol nesprávny procesný postup odvolacieho súdu spočívajúci v tom, že odvolací súd napriek tomu, že súd prvej inštancie o tejto časti nároku, ktorá je predmetom rozhodnutia odvolacieho súdu, nevykonal žiadne dokazovanie, keďže dospel k záveru o nedôvodnosti uplatneného nároku. Napriek tomu odvolací súd dokazovanie nedoplnil a vo veci samej rozhodol tak, že sa uspokojil len s tvrdením žalobcu. Tým, že nezískal podklad pre svoje odlišné závery v zmysle § 132 OSP dovolací súd vyhodnotil, že jeho postup nie je v súlade so zásadou priamosti a ústnosti občianskeho súdneho konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky bol toho názoru, že odvolací súd v napadnutom rozsudku nedal presvedčivú odpoveď na podstatné otázky, konštatujúc, že rozsudok odvolacieho súdu nie je v súlade s ust. § 157 ods. 2 OSP.

8. Rozsudkom z 21. decembra 2017 č. k. 41CoPv/8/2016 -290 Krajský súd v Banskej Bystrici (druhým v poradí) opäť rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil a žalovanému uložil povinnosť previesť na žalobcu bezodplatne práva z registrácie doménových mien v internetovej doméne SK s menným reťazcom restartdrink.sk, v internetovej doméne CZ s menným reťazcom restartdrink.cz a v internetovej doméne EÚ s menným reťazcom restartdrink.eu na žalobcu. V časti výroku o náhrade trov konania rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie proti žalovanému v celom rozsahu. Súčasne rozhodol, že žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho a aj dovolacieho konania voči žalovanému v celom rozsahu.

9. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd vec opätovne prejednal v intenciách zrušujúceho rozhodnutia dovolacieho súdu, vyzval žalobcu aj žalovaného, aby sa vyjadrili k možnému použitiu ustanovení čl. 21 a čl. 22 Nariadenia komisie (ES) č. 874/2004 z 28. apríla 2004, ktorým sa stanovujú pravidlá verejnej politiky týkajúce sa implementácie a funkcií domén najvyššej úrovne EÚ a zásady, ktorými sa riadi registrácia domény EÚ. Žalovanému zároveň uložil povinnosť, aby predložil odvolaciemu súdu Zmluvu o užívaní menného priestoru v internetovej doméne SK s menným reťazcom restartdrink.sk a v internetovej doméne EÚ s menným reťazcom restartdrink.eu, ktoré uzavrel so správcom siete. Žalobca vo svojom vyjadrení súhlasil s možným použitím ustanovení Nariadenia komisie (ES) č. 874/2004 z 28. apríla 2004. Žalovaný oznámil odvolaciemu súdu, že aj keď z čl. 22 ods. 11 Nariadenia komisie (ES) č. 874/2004 (ďalej aj „nariadenia“) vyplýva možnosť prevodu doménového mena pre prípad určitých typizovaných registrácií v zmysle čl. 21 nariadenia, podľa žalovaného táto úprava nie je bez ďalšieho priamo aplikovateľná pred všeobecným súdom. Zastával názor, že článok 22 nariadenia upravuje postup alternatívneho riešenia sporu, teda iba konanie pred nesúdnym orgánom, neupravuje žiadny hmotno-právny nárok, ktorý by bolo možné uplatniť pred vnútroštátnym súdom. Podľa žalovaného v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo preukázané, že vo vzťahu k žalovanému išlo o protiprávnu, resp. špekulatívnu registráciu alebo jej zneužitie, čo napokon netvrdil ani žalobca. Nakoľko sa žalobca rozhodol namiesto alternatívneho riešenia sporov (ako to predpokladá čl. 22 bod 1 nariadenia) uplatniť nárok na prevody domén žalovaného spoločne s inými nárokmi pred vnútroštátnym súdom, vyriešenie otázky možnosti prevodu domény spočíva na vnútroštátnom hmotnom práve, ktoré však takýto prevod domén neupravuje, a to ani s poukazom na ust. § 53 Obchodného zákonníka. Zdôraznil, že doménu nemožno považovať za ochrannú známku, resp. ochranná známka, ktorá má povahu dizajnu nemôže byť doménou, ako aj skutočnosť, že nikde ochrannú dizajnovú známku žalobcu nevyužíva. Zmluva o užívaní menného priestoru internetovej domény SK a v internetovej doméne EÚ bola uzatvorená na základe objednávky žalovaného a súčasne zaplatením ročného registračného poplatku tak, ako to vyplýva z faktúr, ktoré žalovaný založil do spisu spolu s písomným podaním z 15. augusta

2013. Súčasťou takto uzatvorených zmlúv sú Všeobecné obchodné podmienky z 1. januára 2005, ktoré žalovaný súdu predložil spolu so svojim vyjadrením.

10. V priebehu odvolacieho konania strany sporu prejavili záujem uzavrieť mimosúdnu dohodu o odplatnom prevode doménových mien na základe čoho požiadali odvolací súd o odročenie pojednávania. Odvolací súd pojednávanie odročil na neurčito a žalobcovi uložil povinnosť oznámiť súdu výsledky mimosúdnej dohody s tým, že pokiaľ dohoda dosiahnutá nebude, čo žalovanému bude známe, uložil opakovane žalovanému, aby predložil zmluvy uzavreté s registrátorom domén, pokiaľ ide o domény restartdrink.sk, restartdrink.cz a restartdrink.eu. Žalobca v mimosúdnej dohode navrhol žalovanému dohodu o odkúpení domén www.restartdrink.sk, www.restartdrink.cz, www.restartdrink.hu a www.restartdrink.eu, každú za 100 eur, s čím žalovaný nesúhlasil.

11. Odvolací súd po preskúmaní veci opätovne vyslovil nesúhlas so záverom súdu prvej inštancie v tom, že žalobcom navrhovaný prevod doménového mena na žalobcu prekračuje rámec práva na odstránenie protiprávneho stavu, nesúhlasil ani s tým, že obnovenie pôvodného stavu by malo byť dosiahnuté uložením povinnosti odhlásiť u registrátora zaregistrovanú doménu a nie uložením povinnosti previesť doménu na žalobcu, čo je podľa súdu prvej inštancie nad rámec odstraňovacieho nároku. Konštatoval, že pokiaľ súd prvej inštancie poukazoval na právny názor vyslovený rozhodnutím Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 23Cdo/3407/2010 z 10. apríla 2012, odvolací súd sa s týmto právnym názorom nestotožnil a opakovane poukázal na svoje rozhodnutie z 19. decembra 2013 sp. zn. 43Cob/94/2013, konštatujúc, že uvedené rozhodnutie, ako aj rozhodnutie v tejto veci je vydané v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou súdov Slovenskej republiky v obdobných veciach týkajúcich sa ochrany pri porušení priemyselných práv a pred nekalosúťažným konaním.

12. Podľa názoru odvolacieho súdu dospel súd prvej inštancie k nesprávnemu právnemu záveru, keď na jednej strane uložil žalovanému povinnosť zdržať sa používania vyššie uvedených doménových mien, na druhej strane však návrh žalobcu na uloženie povinnosti previesť tieto doménové mená na žalobcu zamietol. Odvolací súd vychádzal z právneho názoru, že ak žalobca podá návrh na uloženie povinnosti previesť doménové meno, môže súd za splnenia príslušných predpokladov rozhodnutím uložiť takúto povinnosť previesť doménové meno. V tomto kontexte zdôraznil, že aj keď k registrácii doménového mena dochádza na základe zmluvy ako súkromno-právneho vzťahu medzi držiteľom označenia a prevádzkovateľom siete, vecne a aj právne ide o označenie, pod ktorým sa držiteľ doménového mena na tejto sieti prezentuje ako podnikateľ využívajúci doménu na podávanie informácií o svojich výrobkoch. Podľa odvolacieho súdu takéto označenie nadobúda pre podnikateľa podobný charakter, ako má aj ochranná známka alebo logo a predstavuje pre neho určitú reálnu hodnotu. Táto reálna hodnota nie je malá a zvyšuje sa tým, že na internetovej sieti nie je možné zaregistrovať dve rovnaké doménové mená, pod ktorými by mohli vystupovať dvaja rôzni podnikatelia ako držiteľia týchto doménových mien. Pokiaľ teda zápisom doménového mena dôjde k porušeniu práva k ochrannej známke, prípadne k nekalosúťažnému konaniu, patrí tým, do práv ktorých bolo zasiahnuté, právo na ochranu, pretože týmto protiprávnym konaním je im bránené v registrácii a užívaní doménového mena. Aj keď žiaden právny predpis platný na území Slovenskej republiky priamo prevod doménového mena neupravuje, odvolací súd konštatoval, že jeho registrácia v takomto prípade je nesporne porušením hospodárskej súťaže a súd má právo takéto protiprávne konanie postihnúť aj v zmysle § 53 Obchodného zákonníka, a to aj uložením povinnosti previesť dotknutú doménu na žalobcu. Na uvedenom závere podľa odvolacieho súdu nič nemení ani tá skutočnosť, že v čase, keď si žalovaný vyššie uvedené doménové mená zaregistroval, urobil tak na základe Zmluvy o spolupráci uzavretej so žalobcom dňa 26. júna 2011, v zmysle ktorej poskytoval poradenské, reklamné, obchodné a distribučné služby v súvislosti s predajom výrobku žalobcu Restartdrink. Po ukončení tejto zmluvy o spolupráci, k čomu došlo dňa 3. júla 2011, bolo potrebné registráciu vyššie uvedených doménových mien na žalovaného považovať za protiprávny stav. Žalovaný drží menný priestor vo vyššie uvedených internetových doménach s uvedenými mennými reťazcami protiprávne, bez ohľadu na to, že ich fakticky nevyužíva.

13. Odvolací súd nesúhlasil so súdom prvej inštancie ani v tom, že by nárok na odstránenie závadného stavu mal smerovať predovšetkým k obnove stavu pôvodného, t. j. predchádzajúceho stavu,

konštatujúc, že ust. § 53 Obchodného zákonníka upravuje odstránenie závadného stavu, pričom právo na uvedenie do predošlého stavu je v Obchodnom zákonníku upravené len pri náhrade škody. Pri doménovom mene, ktoré má svoju reálnu hodnotu, nie je možné dosiahnuť obnovenie predchádzajúceho stavu naturálnou reštitúciou alebo v peniazoch a dosiahnuť tak, aby majetková ujma poškodeného subjektu bola vyrovnaná. Nastolenie takého stavu, aký by mal byť, keby žalovaný nebol protiprávne držiteľom doménových mien obsahujúcich prvky ochrannej známky žalobcu, je možné zabezpečiť len tým, že súd uloží žalovanému ako porušovateľovi povinnosť previesť doménové mená na žalobcu. Právo na odstránenie závadného stavu je tak oveľa širší pojem, než uvedenie do predchádzajúceho stavu.

14. Odvolací súd opakovane zdôraznil potrebu eurokomformného výkladu vnútroštátnych právnych predpisov, pričom poukázal aj na úpravu čl. 21 a čl. 22 Nariadenia komisie (ES) č. 874/2004 zo dňa 28. apríla 2004, ktorým sa stanovujú pravidlá verejnej politiky, týkajúce sa implementácie a funkcií domény najvyššej úrovne EÚ a zásady, ktorými sa riadi registrácia domény EÚ. Konštatoval, že aj keď neaplikoval v tejto veci priamo úpravu vyššie uvedeného nariadenia, poukázal na ňu len v súvislosti s potrebou eurokomformného výkladu právnej úpravy týkajúcej sa ochrany priemyslových práv a v súlade s pokynmi dovolacieho súdu vyzval sporové strany, aby sa vyjadrili aj k aplikácii citovanej úpravy nariadenia. Z rozhodovacej činnosti je odvolaciemu súdu známe, že aj rozhodovacia prax súdov členských štátov EÚ v podobných veciach je rovnaká.

15. Odvolací súd v intenciách dovolacieho súdu doplnil dokazovanie aj o zmluvy o užívaní menného priestoru vo vyššie uvedených internetových doménach, ktoré má uzavreté žalovaný s registrátorom domén. V tejto súvislosti uviedol, že s uvedenými zmluvami v písomnej forme sa oboznámiť nemohol, nakoľko domény na žalovaného boli zaregistrované na základe toho, že žalovaný vyplnil elektronickú objednávku a uhradil registračný poplatok za tieto domény. Zdôraznil, že žalobca ani žalovaný nespochybovali, že k uzavretiu zmlúv o užívaní vyššie uvedených doménových mien medzi registrátorom Web House a žalovaným ako užívateľom došlo, a to na základe viacerých právnych úkonov, keď žalovaný vyplnil elektronicky objednávku a zaplatil registrátorom predpísaný registračný poplatok.

16. V súvislosti s návrhom žalobcu na zmenu žalobného návrhu v odvolacom konaní, konštatoval, že žalobca napokon na tomto návrhu netrval, ale pokiaľ by bol na ňom zotrval, odvolací súd by tento návrh s poukazom na ust. § 371 CSP zamietol. Zároveň uviedol, že nič nebráni žalobcovi, aby sám dobrovoľne ponúkol a uhradil navrhovanú odplatu 100 eur za každé doménové meno žalovanému.

17. Na základe vyššie uvedených záverov odvolací súd podľa ust. § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť previesť na žalobcu bezodplatne práva z registrácie doménových mien v internetovej doméne SK s menným reťazcom restartdrink.sk, v internetovej doméne CZ s menným reťazcom restartdrink.cz a v internetovej doméne EÚ s menným reťazcom restartdrink.eu na žalobcu. Odvolací súd uložil previesť práva z registrácie doménových mien a nie práva zo zmluvy o užívaní menného priestoru v internetových doménach s vyššie uvedenými mennými reťazcami, pričom vyslovil názor, že takýmto výrokom nerozhodol v rozpore s návrhom žalobcu a ani nejde o rozhodnutie, ktorým by bol návrh žalobcu prekročený a bolo by mu prisúdené viac, než čoho sa domáha (ne ultra petitum). Konštatoval, že podľa ustálenej právnej teórie a aj rozhodovacej praxe súdov SR nie je porušením zásady „ne ultra petitum“ ak súd formulačne upraví petit žaloby vo výrokovej časti rozhodnutia v prípadoch, keď žalobe vyhovie. Súd musí výrokovú časť rozhodnutia formulovať tak, aby bola jasná, stručná a predovšetkým vykonateľná, petit žaloby sa nemusí doslovne zhodovať s výrokovou časťou rozhodnutia. Odvolací súd zastával názor, že slovná formulácia „povinnosť bezodplatne previesť práva z registrácie doménových mien“ v označených internetových doménach s označeným menným reťazcom zodpovedá návrhu žalobcu, je to výrok zrozumiteľný a vykonateľný.

18. Proti tomuto rozsudku dovolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ust. § 420 písm. f/ v spojení s ust. § 421 ods. 1 písm. a/, b/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Žalovaný v dovolaní namietal nedostatočné odôvodnenie

napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, spočívajúce v tom, že odvolací súd prezentoval svoje názory nezrozumiteľne, bez výslovného racionálneho odôvodnenia, ktoré predstavujú porušenie práva dovolateľa na spravodlivý proces, čím naplňajú dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP. Žalovaný zdôraznil, že rozsudok odvolacieho súdu dôvodne u neho vyvoláva pochybnosti o nestrannom prístupe odvolacieho súdu k riešeniu daného sporu. Zdôraznil, že internetové domény SK, CZ a EU, s menným reťazcom domén www.restartdrink.sk, www.restartdrink.cz a www.restartdrink.eu sú vo výhradnom užívaní žalovaného, a preto aj keby sa žalovaný mal rozhodnúť o prevode práva z registrácie týchto doménových mien v internetovej doméne SK, s menným reťazcom restartdrink.sk, v internetovej doméne CZ, s menným reťazcom restartdrink.cz a v internetovej doméne EU, s menným reťazcom restartdrink.eu, tak by to v žiadnom prípade nebolo bezodplatne, nakoľko žalovaný mal so získaním registrácie k uvedeným doménam, vrátane ich prevádzky nielen reálne zriaďovacie a užívacie náklady, ale aj webhostingové náklady. Žalovaný naďalej trvá na tom, že uvedené domény sú doposiaľ jeho výhradným vlastníctvom. Z uvedeného dôvodu zastáva názor, že odvolací súd protiprávne rozhodol o bezodplatnom prevode uvedených domén na žalobcu. Žalovaný súhlasil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, podľa ktorého prvým výrokom mu bola uložená povinnosť zdržať sa užívania menného priestoru v internetovej doméne SK s menným reťazcom restartdrink.sk, v internetovej doméne CZ s menným reťazcom restartdrink.cz, a v internetovej doméne EU s menným reťazcom restartdrink.eu, ako aj s ďalšími výrokmi, ktorými súd žalobcu vo zvyšku zamietol a žiadnemu z účastníkov konania nepriznal právo na náhradu trov konania. V súvislosti s uzavretím mimosúdnej dohody (bod 23 rozhodnutia odvolacieho súdu) žalovaný uviedol, že žalobca účelovo zavádzal odvolací súd, lebo žalovaný pri rokovaniach nežiadal za každú doménu 1 000 eur, kedy odvolací súd mohol nadobudnúť presvedčenie, že žalovanému ide zrejme len o výšku odplaty. Žalovaný mal záujem dohodnúť sa na cene odplaty za domény, ale zo strany žalobcu bola jednostranná a definitívna ponuka a to 100 eur za každú doménu. Podľa žalovaného dohoda by sa mala považovať za obojstrannú a nie len za návrh jednej strany. Žalovaný ďalej poukázal na to, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnych otázok, ktoré odvolací súd posúdil v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu. V tomto kontexte uviedol, že rozhodnutie Krajského sudu v Banskej Bystrici z 19. decembra 2013, sp. zn. 43Cob/94/2013, na ktoré poukázal odvolací súd dovolateľ nepovažuje za rozhodnutie v obdobnej veci tak, ako to odvolací súd vo svojom odôvodnení uvádza. V uvedenom spore mal žalobca registrovanú slovnú ochrannú známku na Úrade priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky a taktiež aj na EUIPO - úrade Európskej únie pre duševné vlastníctvo, čo hovorí o tom, že slovo VALVOLINE môže výlučne používať iba on a nik iný a taktiež aj internetové domény, ktoré spadajú pod ochranné známky textového charakteru a nie obrazového. Na oboch úradoch má slovnú ochrannú známku registrovanú výlučne len žalobca a nik iný. Čo sa však týka slova RESTART, tak na Úrade priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky bola žalobcovi žiadosť 2- krát zamietnutá a na EUIPO - úrade Európskej únie pre duševné vlastníctvo má zaregistrovanú len obrazovú ochrannú známku. Na EUIPO - úrade Európskej Únie pre duševné vlastníctvo má na slovo RESTART zaregistrovanú obrazovú ochrannú známku ďalších 46 subjektov. Na Úrade priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky majú na slovo RESTART registrovanú obrazovú ochrannú známku tri subjekty, medzi ktorými žalobca nie je. Slovnú ochrannú známku na slovo RESTART nemá zaregistrovanú nikto ani na jednom z uvedených úradov. Slovo RESTART nemôže byť zaregistrované ako slovná ochranná známka, lebo je to všeobecne používané slovo, ktoré môže použiť hocikto aj v spojitosti s inými voľne používanými slovami. Dovolateľ zastáva názor, že tieto dva prípady nemajú absolútne vzájomne nič spoločné, a preto odvolací súd arbitrárne poukázal na svoje rozhodnutie z 19. decembra 2013, sp. zn. 43Cob/94/2013, ktoré podľa názoru odvolacieho súdu bolo vydané v obdobnej veci, avšak to obdobná vec ani nie je. Preto sa dovolateľ nemôže stotožniť s tým, že dovolaním napadnuté rozhodnutie je vydané s tzv. odvolacím súdom argumentovanou „ ustálenou rozhodovacou praxou súdov Slovenskej republiky v obdobných veciach týkajúcich sa ochrany pri porušení priemyselných práv a pred nekalosúťažným konaním“. Dovolateľ vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

19. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie žalovaného zamietnuť.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový

poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania, riadne zastúpený, bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie je opodstatnené.

21. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

22. Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

23. Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho v súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ods. 2, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

24. Žalovaný v dovolaní namietal existenciu vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podľa dovolateľa rozhodnutie odvolacieho súdu je arbitrárne, nezrozumiteľné, bez výslovného racionálneho odôvodnenia, vyvolávajúce pochybnosti o nestrannom prístupe odvolacieho súdu k prejednávanej veci, ďalej je nedostatočne odôvodnené, lebo odvolací súd sa nevysporiadal s argumentáciou žalovaného podstatnou pre rozhodnutie o nároku žalobcu na prevod doménového mena.

25. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, sú: zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

26. Nepochybne do práva na spravodlivý proces patrí právo sporovej strany na preskúmateľné a dostatočne odôvodnené súdne rozhodnutie, s náležitosťami vyžadovanými zákonnou úpravou procesného práva (sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Na to, aby odôvodnenie rozhodnutia spĺňalo všetky zákonom požadované náležitosti, nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď na každý argument sťažovateľa. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. Georgias c. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

27. Dovolaciemu súdu je známe, že niektoré súdy v minulosti nárok na prevod internetových domén riešili a posudzovali ako nárok odstraňovací, tak ako o ňom rozhodol odvolací súd aj v danom prípade. Aj napriek praxi slovenských súdov, ktorú naznačil vo svojom rozhodnutí odvolací súd, nie je v prejednávanej veci v napadnutom rozhodnutí ani zd'aleka jasný právny základ nároku, o ktorom odvolací súd rozhodoval. Predovšetkým nebral do úvahy, že pri registrácii internetovej domény SK, CZ a EU, s menným reťazcom domén www.restartdrink.sk, www.restartdrink.cz a www.restartdrink.eu vznikol zmluvný vzťah a to doménovej autority /SK-NIC-om/ a držiteľa domény /žalovaného/. Súčasťou tohto súkromnoprávneho zmluvného vzťahu sú nepochybne Pravidlá domény.sk., navrhnuté doménovou autoritou, pričom tretia osoba /žalobca/, ktorej práva z ochrannej známky mali byť porušené, nie je v

zmluvnom vzťahu k doménovej autorite. Z rozhodovacej praxe súdov v súčasnosti je už zrejmé, že uplatnený prevod doménového mena nie je bežným odstraňovacím alebo zdržovacím nárokom, má skôr charakter osobitného kompenzačného nároku, ktorým sa prenáša z porušiteľa určitá majetková hodnota, pričom táto majetková hodnota nebola súčasťou pôvodného právneho stavu. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné poukázať na rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý konštatoval, že doménu je potrebné považovať za druh majetkového práva, ktoré musí byť chránené článkom 1 Dodatkového Protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Vzhľadom na uvedené skutočnosti dovolací súd dospel k záveru, že prevod doménového mena je samostatný nárok, ktorý ide nad rámec odstránenia závadného stavu a tým aj nad rámec obnovenia toho pôvodného stavu, ktorý existoval pred neoprávneným zásahom, preto nemôže ísť o odstraňovací nárok ale o určitú kompenzáciu. V slovenskom súkromnom práve neexistuje zákonná úprava riešiaci takýto prevodný nárok. A na tieto otázky nedal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď ani odvolací súd, hoci žalovaný tieto skutočnosti namietal v priebehu celého konania. Odvolací súd v bode 31. napadnutého rozsudku síce pripúšťa, že na území Slovenskej republiky žiadny právny predpis neupravuje prevod doménového mena, ďalej však bez ďalšieho konštatuje, že jeho registrácia je porušením hospodárskej súťaže a súd má právo takéto konanie postihnúť aj v zmysle § 53 Obchodného zákonníka. Uvedená konštatácia je nielen nejasná, ale bez ďalšieho presvedčivého vysvetlenia nepreskúmateľná. Navyše, ak v nasledujúcom bode 34 tohto rozhodnutia zdôrazňuje potrebu eurokomformného výkladu vnútroštátnych právnych predpisov a poukazuje pritom na čl. 21 a čl. 22 Nariadenia komisie ES č. 874/2004 z 28. apríla 2004 /ďalej len Nariadenie/ aj keď tvrdí, že v tejto veci Nariadenie priamo neaplikuje ale len naň poukazuje v súvislosti s potrebou eurokomformného výkladu právnej normy. Nielen dovolateľ, ale aj dovolací súd túto konštatáciu považuje za zmätočnú, nejasnú a tým za nepresvedčivú. Ak odvolací súd chcel spor analogicky riešiť v zmysle Nariadenia, mal sa vysporiadať dôsledne s tým, či aj v prípade ak porušiteľ bol v čase registrácie dobromyseľný a spor o doménu nastal až po čase, takýto prípad spadá pod skutkovú podstatu čl. 21 ods. 1 Nariadenia.

28. Vzhľadom na závery odvolacieho súdu vo vyššie uvedených bodoch rozhodnutia, dovolací súd dospel k záveru, že v konaní pred odvolacím súdom došlo k žalovaným namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces a dovolanie je v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP prípustné. Pretože jednou z najdôležitejších súčastí základného práva na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je povinnosť súdu vyrovnávať sa s argumentmi a návrhmi účastníkov súdneho konania. Iba tým, že súd vo svojom rozhodnutí zareaguje na argumenty účastníkov konania, dá účastníkovi najavo, že boli vypočutí a že sa ich argumentmi zaoberal. Táto povinnosť je prejavom skutočnosti, že proces právnej argumentácie sa považuje za dialóg (resp. diskurz či diskusiu) medzi účastníkmi argumentácie, v ktorom účastníci uvádzajú argumenty na podporu určitého stanoviska a proti tomuto stanovisku, pričom najlepší z argumentov určí výsledok (rozhodnutie vo veci).

29. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.“ (podobne II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). V rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 200/09 Ústavný súd SR obdobne uviedol: „Z uvedeného preto možno vyvodiť záver, že odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby spravodlivé súdne rozhodnutie reagovalo na podstatné a relevantné argumenty účastníka konania a aby mu dalo jasnú a zreteľnú odpoveď na riešenie konkrétneho právneho problému (obdobne napr. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).“ „Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument...“ (napr. II. ÚS 410/06).

30. Najvyšší súd dospel k záveru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok nespĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 220 ods. 2 CSP), preto rozhodnutie odvolacieho súdu v zmysle ust. § 449 ods. 1 CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie v zmysle ust. § 450 CSP.

31. V novom konaní odvolací súd v naznačenom smere vo veci znovu rozhodne a súčasne rozhodne aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

32. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok